

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Τα μυστήρια των περιούτων

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

«Έβαλε κι' έπνιξαν μιὰ νέα, φώναξε ο Σαιν-Ρεμύ, ο όποιος θυμήθηκε τη Μαριάνθη. Σ'ας παρακαλώ, κυρία μου, πέστε μου πού έβαλε κι' έπνιξαν την νέα αυτή...»
 — Στόν Σηκουάνα, κοντά στο νησί του Χαλαστή, όπως μου είπαν...

— «Ω! Είν' εκείνη !... 'Εκείνη !... φώναξε ο κόμης Σαιν-Ρεμύ.
 — Ποιά, κύριε κόμη; 'Η Μαριάνθη ;
 — Μάλιστα!... Την ξέρετε σεις, κυρία μαρκησία!

— «Ω! κύριε κόμη!... Την ήξερα και την αγαπούσα σαν κόρη μου! 'Ω! αν ξέρατε πόσο ωραία και γοητευτική ήταν!... 'Αλλά πώς έτυχε να την ξέρετε και σεις...»
 — 'Ο δόκτωρ Γκριφόν κι' εγώ της δώσαμε τις πρώτες βοήθειες...

— Τις πρώτες βοήθειες; Στη Μαριάνθη; Πού; ρώτησε η μαρκησία μ' άγωνία.
 Στο νησί του Χαλαστή... μετά τη σωτηρία της από τον πνιγμό...

— Μετά την σωτηρία της! 'Ωστε σώθηκε η Μαριάνθη...
 — Μάλιστα, την έσωσε μιὰ νέα, ριψοκινδυνεύοντας την ίδια της τη ζωή. 'Αλλά τί έχετε, κυρία μαρκησία ;...

— «Ω, κύριε κόμη, δεν μπορώ να πιστέψω σε τόσο ευτυχία!... Μήπως άπατάσθε ;... Πέστε μου τα χαρακτηριστικά αυτής της νέας ;»
 — Είνε ξανθή, γαλανή κι' έχει φυσιολογική άγγέλου...

— 'Ηταν μαζί της, όταν θέλησαν να την πνίξουν και μιὰ γρηά...
 — Δόξα τω Θεώ! Δόξα τω Θεώ! φώναξε η Κλημεντίνη, ενώ νοντας τα χέρια της. Μπορώ λοιπόν να πω σ' αυτόν που τόσο την προστατεύει, ότι η Μαριάνθη ζή ακόμα!... Τι χαρά που θα νοιώση: Στο τελευταίο του γράμμα έδειχνε τόσο λύπη για τον θάνατό της!... Και πού, πού βρίσκεται αυτή τη στιγμή ;

— Στο έξοχικό σπίτι του δόκτορος Γκριφόν, του γενικού έπιθεωρητού του νοσοκομείου αυτού, χάρις στις περιποιήσεις του όποιου ξέφυγε πειά από κάθε κίνδυνο... 'Εχει κοντά της μιὰ νέα γυναίκα, η όποια την έσωσε και η όποια την περιποιείται με άφοσίωσι μητέρας. Τη γυναίκα αυτή τη λένε Λύκαινα.
 — Την ξέρω τη Λύκαινα, είπε η μαρκησία ντ' 'Αρβίλ.
 — Πώς ; Ξέρετε έσεις τη Λύκαινα; έκανε ο κόμης Σαιν-Ρεμύ με άπορία.

— 'Εχετε δίκη ν' άπορήτε για τη γνωριμία μου αυτή, απάντησε η μαρκησία χαμογελώντας.
 Χαμογελούσε γιατί ήταν ευτυχισμένη με τη σκέψη, ότι θα προξενούσε στον Ροδόλφο μιὰ μεγάλη χαρά, όταν θα του άνηγγελε πώς η Κελαϊδίστρα, την όποια εκείνος θεωρούσε πεθαμένη, έζούσε.

— Δεν ξέρετε, κύριε κόμη, έπροσθεσε, πόσο ευτυχισμένο αισθάνομαι τον έαυτό μου σήμερα! Θα ήθελα μάλιστα να κάνω ευτυχισμένους και μερικούς άλλους από τους δυστυχείς που βλέπω γύρω μου.

Και άπευθυνομένη σε μιὰ νοσοκόμο, η όποια έδινε τη στιγμή εκείνη κάποιο φάρμακο στη δεσποινίδα ντε Φερμόν για να τη συνεφέρη, τη ρώτησε:

— Τι κάνει η δεσποινίς ;
 — 'Ακόμα δεν συηλθε, κυρία μου, από την λιποθυμία της... Μόλις αισθάνεται κινεί το σφυγμό της...

— Θα περιμένω να συνέλθη για να την πάρω μαζί μου με το άμάξι μου...

Πράγματι, μετά μισή ώρα, η μαρκησία ντ' 'Αρβίλ, συνοδευομένη από τον κόμητα ντε Σαιν-Ρεμύ ξαναγύριζε στο μέγαρό της, μαζί με την δεσποινίδα ντε Φερμόν. 'Εκεί φρόντισε για τη

νέα, την εγκατέστησε σ' ένα λαμπρό δωμάτιο, υπό την επίβλεψη του ιδιαιτέρου της γιαιτρού και κατόπιν, μαζί με τον κόμητα, ξεκίνησε για τ' Άσνιερ για να πάρη την Κελαϊδίστρα και να την μεταφέρει στο σπίτι του Ροδόλφου.

ΕΛΠΙΔΕΣ

Πλησίαζε πειά η άνοιξη... 'Ο ήλιος έθέρμαινε, ο ούρανός ήταν καθαρός κι' ο άέρας χλιαρός. 'Η Μαριάνθη, στηριγμένη στο μπράτσο της Λύκαινας, δοκίμαζε τις δυνάμεις της, που μόλις είχε άρχισει να τις άνακτά, κάνοντας ένα περίπατο στον κήπο της βίλλας του δόκτορος Γκριφόν.

'Η Μαριάνθη φορούσε μιὰ μακρυνά γαλάζια ρόμπα, τ'ό πρόσωπό της ήταν ισχνό και χλωμό, αλλά ο περίπατος έκανε τώρα τα μάγουλά της να κοκκινίζουν έλαφρά.

— Τι λαμπρός ήλιος! είπε στη Λύκαινα, σταματώντας μπρος σ' ένα πέτρινο πάγκο. Καθόμαστε εδώ λίγο ;
 — Καί μ' έρωτάς; της απάντησε η φίλη του Γκαγιάρ.

Και άμέσως βγάζοντας ένα σάλι που είχε ριγμένο στο λαιμό της, τ'ό δίπλωσε στα τέσσερα και τ'ό έβαλε επάνω στην ύγρη όπωσδήποτε άμμο της δενδροστοιχίας, στο μέρος όπου έπρόκειτο να καθήση η Κελαϊδίστρα.

— Πάτησε εδώ πάνω, της είπε:
 — 'Αλλά, Λύκαινά μου, της απάντησε η Μαριάνθη, είνε κρύμα να χαλάση τ'ό σάλι σου...
 — 'Ελα τώρα μη λές άνοησίες... Τ'ό χ'ωμα είνε υγρό, είπε η Λύκαινα.

Και παίρνοντας άθαιρέτως τα μικρά πόδια της Μαριάνθης, τα τοποθέτησε άπάνω στο σάλι.

— Με αυτά που μου κάνεις, με καλομαθαίνεις, Λύκαινα.
 — Και μήπως δεν τ'ό αξίζης;... 'Εξ άλλου είσαι κουρασμένη... 'Εχουμε τώρα μισή ώρα που περπατάμε... Χτύπησε πειά μεσημέρι...

— Ναι, κουράστηκα, αλλά αισθάνομαι ότι ο περίπατος μου έκανε καλό...
 — Κουράστηκες και δεν μου τ'ό έλεγες; έκανε με τόνο έπιτημητικό η Λύκαινα.

— Δεν μου έκανε η καρδιά να καθήσω... Είνε τόσο ευχάριστο να περπατάη κανείς, έπειτα από τόσες μέρες που πέρασε στο κρεβάτι... να βλέπη τον ήλιο, τα δέντρα, την έξοχη που νόμιζε ότι δεν θα τ'α ξαναϊδη ποτέ...

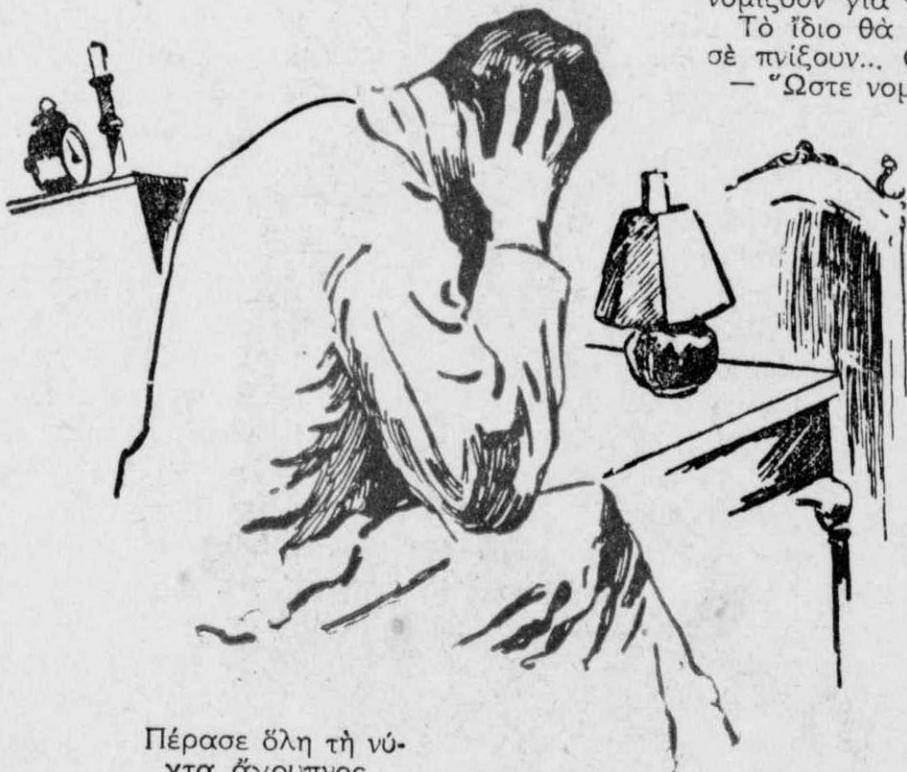
— Ξέρεις, φτωχή μου Κελαϊδίστρα, πώς η άρρώστεια σου ήταν βαρειά ;... Σου τ'ό λέω τώρα: σε είχυν άποφασίσει...
 — 'Ο Θεός όμως θέλησε να σωθ'ω... Τώρα όμως πρέπει να γράψω στην κυρία Γεωργία... Πόσο θα είνε άνησυχη... 'Ισως ν' άνησυχή κι' ο Ροδόλφος... έπροσθεσε η Μαριάνθη χαμηλώνοντας τα μάτια της. Σίγουρα θα με νομίζουν για πεθαμένη...

Τ'ό ίδιο θα νομίζουν κι' αυτοί που θέλησαν να σε πνίξουν... Οί κακούργοι!... Οί έλεεινοί!...
 — 'Ωστε νομίζεις, Λύκαινα, ότι δεν ήταν τυχαίο τ'ό ότι θέλησα να πνιγ'ω...

— 'Οχι... 'Αλλοι πλήρωσαν τη μάνα και τ' αδελφία του Γκαγιάρ και τους έβαλαν να σε πνίξουν... Αυτό φαίνεται άλλωστε από μερικά λόγια που είπε η γρηά Γκαγιάρ στη φυλακή στον άρραβωνιαστικό μου...

— 'Ωστε ο άρραβωνιαστικός σου πήγε και είδε τη μάνα του ;...
 — Ναι... Δεν μπορούσε να μην πάη... Μάνα του είνε... στη στιγμή μάλιστα που θα την κόψουν... Κι' όχι μοναχά αυτή... Θα κόψουν ακόμα και τον Νικόλα και την Πλωσκού... 'Ανακάλυψαν, βλέπεις κι' άλλα έγκλήματά τους... 'Εκείνο τ'ό σύχμα ο Νικόλας, με την έλπίδα πώς θα τ'ό χαρίσουν τη δική του ζωή, κατέδωσε τη μητέρα του και την αδελφή του για κάποιο άλλο φονικό που έκαναν... Θα τ'ους κόψουν όλους, σου λέω.

— Τι φριχτό πράγμα ; Σχεδόν

Πέρασε όλη τη νύχτα άγρυπνος.

μιά όλόκληρη οικογένεια ! Έκανε ή Μαριάνθη με όϊκτο.

— Ναι, εκτός αν ό Νικόλας τά καταφέρει και δραπετεύσει... Μήνυσε στον Γκαγιάρ να του έχη έτοιμα ρούχα στού γέρο- Μικού για να τά φορέσει μόλις τό σκάσει από τή φυλακή και να μη τόν αναγνωρίσουν... Φαίνεται πώς συνεννοήθηκε εκεί μέσα με κάποιον Σκέλεθρα, φοβερό δολοφόνο, καθώς και με άλλους, κι' ότι θα προσπαθήσουν να δραπετεύσουν... Ό Γκαγιάρ πάλι πού έχει, καθώς ξέρεις, καλή ψυχή, λυπήθηκε τόν αδελφό του και πήγε να τόν δει στή φυλακή... Έτσι ό Νικόλας πήρε θάρρος και του είπε τά σχέδιά του... Ναι, αλλά να με πάρη ό διάβολος αν αφήσω έγώ τόν Γκαγιάρ να βοηθήσει ένα φονηρά πού θέλησε να σκοτώσει και τόν ίδιο. Άρκετό είναι τό ότι ό Νικόλας ξέρει τά σχέδια αυτών των κακούργων και δεν θα τούς προδώσει. Έξ άλλου, τώρα πού έσύ έγινες καλά, έγώ κι' ό Γκαγιάρ θα φύγουμε για πάντα από τό Παρίσι... Θα πάρουμε μαζί μας και τά παιδιά... τόν Φραγκίσκο και τήν Άμαντίνα...

— Θα περιμένεις όμως πρώτα να μιλήσω για σένα στον κ. Ροδόλφο, αν τόν ξαναϊδω... Μου έσωσες τή ζωή... Με περιποιήθηκες τόσο καιρό πού ήμουν άρρωστη... Πρέπει λοιπόν να κάνω κι' έγώ κάτι για σένα...

— Μήπως νομίζεις πώς έγώ είμαι από εκείνες, πού κάνουν ένα καλό για να πληρωθούν κατόπιν γι' αυτό ; έκανε απότομα ή Λύκαινα. Τό σπουδαίο είναι ότι σώθηκες έσύ και δεν πήγαν χαμένοι οι κόποι μου... Αυτό φτάνει...

— Καλή μου Λύκαινα, είπες με γλυκειά φωνή ή Κελαϊδίστρα, αν έσύ δεν έκανες τό καλό για να πληρωθής, έγώ ώστόσο έχω υποχρέωση σε σένα...

— Άκουσε! είπες ή Λύκαινα, ή όποια σηκώθηκε απότομα. Μου φαίνεται σαν νάρχεται ένα άμάξι έδω... Ναι, να το... Τό είδες πού πέρασε μέσα απ' τά δέντρα;... Είδα μάλιστα μέσα και μια κυρία...

— Ναι: φώναξε ή Μαριάνθη. Τήν είδα κι' έγώ. Μου φάνηκε μάλιστα...

— Τι ;
— Πώς ή κυρία αυτή ήταν ή μαρκησία ντ' Άρβίλ, αυτή πού ήρθε και με είδε στή φυλακή του Άγίου Λαζάρου και μου έδειξε τόση καλωσύνη...

— Και ξέρεις ότι είσαι έδω τώρα; ρώτησε ή Λύκαινα.
— Δεν ξέρω, άπάντησε ή Μαριάνθη. Άλλά ή κυρία αυτή ξέρει τόν κ. Ροδόλφο, τόν όποιο σου αναφέρω τόσο συχνά κι' ό όποιος θα μπορούσε να πραγματοποιήσει όλα τά όνειρα πού έπλάσα για σένα...

— Τι δηλαδή ; Να κάνη τόν Γκαγιάρ μου δασοφύλακα και να έχουμε μια καλύβα ανάμεσα στα δάση; έκανε ή Λύκαινα, στενάζοντας. Παραμύθια! Πώς μπορούν να γίνουν αυτά τά πράγματα ;

Θόρυβος γρήγορων βηματών άκούστηκε εκείνη τή στιγμή πίσω από τά δέντρα και σε λίγο ή Άμαντίνα κι' ό Φραγκίσκος, πού χάρις στήν καλωσύνη του κόμητος ντε Σαιν-Ρεμύ δεν είχαν χωριστή στο διάστημα αυτό από τή Λύκαινα, παρουσιάστηκαν και φώναξαν λαχανιασμένα:

— Λύκαινα, μια μεγάλη κυρία ήρθε μαζί με τόν κ. κόμητα και ζητάει να δει τή Μαριάνθη...

— Δεν γελάστηκα... ψιθύρισε ή Κελαϊδίστρα.
Τήν ίδια σχεδόν στιγμή, παρουσιάστηκε και ό κόμης ντε Σαιν - Ρεμύ, ακολουθούμενος από τή μαρκησία ντ' Άρβίλ. Μόλις ή μαρκησία αντίκρουσε τή Μαριάνθη, έτρεξε πρós αυτήν και τήν έσφιξε με στοργή στήν άγκαλιά της:

— Πολυαγαπημένη μου κόρη! τής φώναξε. Ζήσ' λοιπόν... "Ω! έμεις σε θεωρούσαμε πνιγμένη... πεθαιμένη!... Πόση χαρά νιώθω αυτήν τή στιγμή :

— Κυρία μου, άπάντησε ή Μαριάνθη με θαθεία συγκίνηση κι' έγώ, νιώθω μεγάλη χαρά πού σας ξαναβλέπω... Μή νομίζετε ότι έχασα ποτέ τήν άπέραντη καλωσύνη πού δείξατε για μένα...

— "Α! δεν ξέρεις, ξαναπεί ή μαρκησία, πόση θα είναι ή χαρά κι' ή αγαλλίαση των φίλων σου, οι όποιοι σε θεωρούν αυτήν τή στιγμή για πεθαιμένη...

Η Μαριάνθη πήρε τότε από τό χείρ τή Λύκαινα, ή όποια είχε άποτραβηχθή και είπες πρós τή μαρκησία παρουσιαζόντάς της:

— Άκού με αγαπούν τόσο πολύ οι ευεργέταί μου

έπιτρέψατέ μου, κυρία να επικαλεσθώ τήν εύνοιά σου και για τή φίλη μου αυτή χάρις στήν γενναιότητα και στήν άφοσίωσή της όποιας είμαι τώρα ζωντανή...

— Μή σε μέλει ! είπες ή μαρκησία. Και οι φίλοι σου θα δείξουν στήν γενναία Λύκαινα ότι σ' αυτή χρεωστούν τήν εύτυχία πού σε ξαναβλέπουν ζωντανή !...

Η Λύκαινα έγινε κατακόκκινη και δεν τολμούσε να σηκώσει τά μάτια της πρós τή μαρκησία ντ' Άρβίλ... Ποτέ της δεν έπείριμενε να άκούσει μια τόσο μεγάλη κυρία να προφέρει με τόσους έπαινους τό όνομά της...

— Και τώρα δεν πρέπει να χάνουμε καιρό! ξαναείπες ή μαρκησία. Φλέγομαι από τήν άνυπομονησία, Μαριάνθη, να σε πάρω μαζί μου. Τό άμάξι μου περιέχει... Έχω μέσα και ένα έπανωφόρι για να τυλιχθής καλά... Έλα, κόρη μου, έλα...

Έπειτα άπευθυνομένη πρós τόν κόμητα ντε Σαιν-Ρεμύ, είπες:
— Θα έχετε τήν καλωσύνη, κύριε κόμη, να δώσετε στή γενναία αυτή κόρη τή διεύθυνσί μου για να μπορέσει νάρθει αύριο και να δει τή Μαριάνθη... Θάρθης να μάς δής, δεν είναι έτσι; έπρόσθεσε ή κόμησσα, άπευθυνομένη πρós τή Λύκαινα.

— "Ω, κυρία μου! και θέβαια θα έλθω... άπάντησε ή Λύκαινα. Θάρθω να δω τήν αγαπημένη μου Κελαϊδίστρα και σεΐς πού είσθε τόσο καλή όσο κι' ωραία...

Έπειτ' από λίγες στιγμές τό άμάξι τής μαρκησίας, στο όποιο επέβαινε τώρα και ή Κελαϊδίστρα, ξαναπαιρνε τόν δρόμο του Παρισιού.

... Ο Ροδόλφος, άφου παρακολούθησε τόν τρομερό θάνατο του Ζακ Φεράν, ξαναγύρισε στο μέγαρό του συντετριμμένος. Έκει, άφου πέρασε όλη του τή νύχτα, άγρυπνος, και με τήν καρδιά του πλημμυρισμένη από άγωνία, τό πρωί προσκάλεσε τό γηραιό και πιστό του φίλο σέρ Βάλτερ Μυύρφ, για ν' ανακοινώσει σ' αυτόν όσα είχε μάθει τήν περασμένη μέρα για τήν Κελαϊδίστρα, ότι δηλαδή ή φτωχή εκείνη νέα, πού, όπως νόμιζε, είχε πνιγθή, ήταν κόρη του.

— Θάρρος ! είπες ό εύπατρίδης σκουπίζοντας τά μάτια του, γιατί κι' αυτός, παρ' όλο τό άγγλικό του φλέγμα δεν είχε κατορθώσει να συγκρατήσει τά δάκρυά του. Θάρρος, Ύψηλότατε... Μονάχα αυτό χρειάζεσθε τώρα... Κάθε παρηγορία στήν περίπτωση τή δική σας είναι περιττή... Ό πόνος σας είναι από τούς τρομερότερους πού μπορεί να αισθανθή ένας άνθρωπος σ' αυτόν τόν κόσμο...

— Έχεις δίκη... Η λύπη μου μου φαίνεται άκόμη πιο μεγάλη σήμερα...

— Αυτό συμβαίνει, Ύψηλότατε, γιατί χθές άκόμα ό νούς σας ήταν ζαλισμένος από τήν τρομερή συμφορά και δεν μπόρεσε να τήν καταμετρήσει... Σήμερα όμως αρχίσατε να τή συλλογίζεστε και θα τή βρείτε από ήμέρα σε ήμέρα μεγαλύτερη...

— "Ω! Θεέ!... Κλαίω σαν γυναίκα ! είπες ό πρίγκηψ σκουπίζοντας τά δάκρυα πού κυλούσαν άφθονα από τά μάτια του. "Ω! κόρη μου! παιδί μου:...

— Κλάψετε, Ύψηλότατε... Μόνο τά δάκρυα θα μπόρεσουν να σας ανακουφίσουν λίγο...

— "Ω! τί θα έκανα για να μπορέσει ή κόρη μου να ξεχάσει τά φριχτά μαρτύρια πού υπέφερε στή ζωή της... Θα έπεφτα στα πόδια της και θα τής έλεγα: «Συ πού τόσα υπέφερες ως τώρα, γίνε, επί τέλους εύτυχημένη...» Μα τί λέω ; Παραμιλάω... Πού είναι ή κόρη μου;... Στα θάθη του Σηκουάνα... "Ω! τί τυφλός, τί ήλίθιος πού ήμουν!... Να μην τήν αναγνωρίσω όταν τήν είχα κοντά μου... "Ω! Είμαι άνάξιος να όνομάζωμαι πατέρας... Γιατί να μην υίοθετήσω τό άγγελικό αυτό πλάσμα, πριν άκόμα μάθω ότι είναι κόρη μου; Γιατί να τήν στείλω στο άγρόκτημα του Βουκεβάλ, αντί να τήν κρατήσω κοντά μου;... Αν τό έκανα αυτό, θα τής άνοιγα σήμερα τήν άγκαλιά μου...

(Άκολουθεί)

"Άκουσε είπες ή Λύκαινα.